

หงส์

หมาป่า
เหนือ

ราชัน

狼鏑

3

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เสียงกาน (凉蝉) เขียน
Singin' in the Rain และ
ฉากหยาง RIN ภาพ

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

หลังเสร็จธุระที่เขาเขี้ยวกลาง 'เฮ้อหลันเฟิง' ตัดสินใจเดินทางข้ามไปยังต้าอวีเพื่อ
อยู่เคียงข้าง 'เล่อหม่า' ของเขา ท่ามกลางสายลมสารทและโคมไฟในคืนเทศกาลจงชิว
ดวงจันทร์และกวางอนิลที่แยกจากได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้ง

ขณะเดียวกันนั้น 'จิ้นเยวี่' ก็ได้รับรู้ความจริงเบื้องหลังการเสียชีวิตของบิดา จน
ตัดสินใจลงมือทำบางเรื่องลงไปโดยไม่ทันคาดคิดว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นจะส่งผลกระทบ
ถึงขั้นเกิดความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ขึ้นในต้าอวี

จะด้วยโชคชะตาบีบบังคับหรือความปรารถนาในหัวใจ ทว่าสุดท้ายแล้วทั้งจิ้นเยวี่
เฮ้อหลันเฟิง รวมทั้งชาวพรรคหมิงเยี่ยก็ได้ทยอยกันเดินทางเข้าสู่ 'แคว้นซื่อเยี่ยน'

ณ แคว้นทางใต้แห่งนี้จะมีเรื่องราวเช่นใดรอต้อนรับพวกเขาอยู่ ไปร่วมลุ้น
เอาใจช่วยกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เงินด่วน

องค์ชายห้าแห่งต้าอวี่ สหายต่างวัยที่เคารพในตัว จิ้นหมิงจ้าว มีนิสัยซื่อตรง หนักแน่น ทั้งที่ไม่เคยปรากฏหน้าในราชบัลลังก์ แต่เงินด่วนกลับถูกราชครูเหลียงใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองเพราะถูกมองว่าเป็นคู่แข่งอันดับหนึ่งในการชิงชิงตำแหน่งรัชทายาทกับเงินหรง ภายหลังกลายเป็นสหายกับเฮ้อหลันเฟิง

* เหลียงซือจื่อ

แม่ทัพสี่แห่งจินเซียง มักสวมหน้ากากทองลายพยัคฆ์ แยกเขี้ยวเพื่อปิดบังรอยบาดแผลบนใบหน้า เดิมเป็นชาวต้าอวี่และสหายร่วมรุ่นของจิ้นหมิงจ้าว มีความรู้สึกซับซ้อนกับจิ้นหมิงจ้าวและแคว้นต้าอวี่

* จิ้นอวี่อิง

หรือ 'พี่อิง' พี่สาวคนเดียวของจิ้นเยวี่ หลังจากหลบซ่อนมานานจิ้นอวี่อิงก็ได้พบกับเฮ้อหลันเฟิงที่เมืองเฟิงหู และติดตามเขากลับมาพบกับจิ้นเยวี่ จิ้นอวี่อิงเป็นคนยืนยันให้จิ้นเยวี่แน่ใจถึงเงื่อนไขในการตายของบิดา

* ช่งไหวจาง

ก่วงเหรินอ่อง แม่ทัพผู้พิทักษ์ชายแดนใต้ มีศักดิ์เป็นลูกของเงินหรง ภายนอกดูเหมือนเป็นกำลังสำคัญในการสนับสนุนเงินหรงให้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ ช่งไหวจางบักใจรักเงินจิ่งซูมาตั้งแต่ยังหนุ่ม จึงให้ความช่วยเหลือจนจิ้นเยวี่ได้พบกับมารดาอีกครั้ง

* เจิ้งอู่

หัวหน้าโจรสลัดพรรคชิงฉิว เพราะมีผลประโยชน์แลกเปลี่ยน ตอนอยู่ในแคว้นซือเยียนจึงได้ช่วยเหลือพวกเขาหนีหนีโนลวเป็นอย่างดี หลังจากได้รู้จักคนในพรรคหมิงเยี่ย เจิ้งอู่ก็ขึ้นชอบเงินชวงมากเป็นพิเศษ

* เงินจิ่งซู

องค์หญิงซุ่นอี่ มารดาของจิ้นเยวี่ เป็นน้องสาวต่างมารดาของฮ่องเต้เหรินเจิ้ง มีเชื้อสายของราชวงศ์ซือเยียน หลังเกิดเรื่องกับสามีเงินจิ่งซูก็รีบเดินทางไปที่ด่านไปช่วยระหว่างทางกลับล้มป่วยและถูกชาวซือเยียนจับตัวกลับไปรักษา ภายหลังจากถูกราชวงศ์ซือเยียนกับบริเวณไว้ด้วยเรื่องของผลประโยชน์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูชิยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหมหน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการบรรยายเกี่ยวกับการตายของสัตว์
และการกล่าวถึงความรุนแรงในภาวะสงคราม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 12

จุใจมยามวิกาล

หรววนบู๊ฉีติดตามจิ้นเยวี่มาตั้งแต่เป่ยหรง ภายหลังประมุขพรรคไต้หวัน คุ่มกันข้างกายไปหนี คอยส่งข่าวให้ทุกคนรู้สถานการณ์ทางไปหนีเป็นครั้งคราว

หลังจากไปหนีคลอดลูก หญิงสาวยังคงอยู่ในการควบคุมของแม่ทัพสี่ ตอนนั้นเหลยซือจื่อระดมกำลังทหารไปที่ชายแดนจิ้นเซียงเพื่อระวังทัพตะวันตกเฉียงเหนืออยู่ไกลๆ เขาพาไปหนีไปด้วยตลอด แต่มิได้จับตาดูเข้มงวดเหมือนตอนอยู่ที่เป่ยตูและปู้ซาน ไปหนีหลบหนีออกมาไม่ได้ แต่อย่างน้อยนางก็ไม่ถูกล่ามโซ่เหล็กหรือถูกจำกัดไม่ให้ทำอะไร

เงินตัวนรู้เพียงว่าแม่ทัพสี่เป็นแม่ทัพผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือของแคว้นจิ้นเซียง กลับไม่รู้ว่ามีสายสัมพันธ์พันพันซับซ้อนกับจิ้นหมิงจ้าวและแคว้นต้าอวี่ เพราะได้พบหรววนบู๊ฉี เฮ้อหลันเฟิงจึงเล่าเรื่องที่แม่ทัพสี่กับจิ้นหมิงจ้าวมีความสัมพันธ์เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องให้ฟัง

หรววนบู๊ฉีเป็นคนอยู่ไม่สุข ทั้งค่ายทหารของแม่ทัพสี่และที่พักของไปหนี ล้วนอยู่ใกล้ๆ นางจึงมักลอบเข้าไปในยามวิกาล อย่างไรเสียนอกจากไปหนีแล้ว ก็ไม่มีใครจับสังเกตร่องรอยของนางได้ ถ้าไม่ใช่เพราะวันนี้มาที่ทะเลสาบบัวหลัน ทั้งยังได้มีคนใช้ภาษาต้าอวี่ที่ตนคิดถึงมาตลอดพูดคุยกันดังขรม นางก็คงไม่ปรากฏตัวออกมาให้เฮ้อหลันเฟิงกับพรรคพวกได้พบเห็น

พอได้รู้ว่าทุกคนมาจิ้นเซียงเพื่อจับตัวแม่ทัพสี่ หรววนบู๊ฉีก็หัวเราะว่า "แค่พวกเจ้าไม่กี่คนนี่นะหรือ ทำไม่ได้หรอก!" นางพูดอย่างรื่นเริง "ถ้าข้า

ลงมือยอมไม่มีปัญหา แต่พวกเจ้าทำไม่ได้ ข้างกายหลายชื่อจ้อมีคนมากมาย ออกอย่างนั้น ทั้งตัวเขาเองก็มีวรยุทธ์ ยิ่งกว่านั้นยังสวมเกราะหนาดัดกาย ตลอดเวลา พวกเจ้าทำไม่สำเร็จหรอก"

เงินตัวนทำทางดิ่งตัน ไม่ว่าจะหว่านปู้ฉีจะอธิบายอย่างไรก็ล้วนไม่สำเร็จ เขายืนกรานจะไปดูลาดเลาสักหน่อย หว่านปู้ฉีโน้มน้ำหนักเขาไม่สำเร็จก็โกรธจนด่าทอออกมา นางหันหลังกลับแล้วไต่ผาหินหนีไป

เงินตัวน "จอมยุทธ์หญิงผู้นี้ทำทางชี้หนัดหงิดฉุนเฉียว อยู่ร่วมด้วยยากจริงๆ ไม่รู้ว่าคุณสมบัติที่แท้จริงของนางจะสักเท่าใดกันเชียว"

เฮ้อหลันเฟิง "ซูว์!"

หว่านปู้ฉีไต่หนีไปไกลแล้ว พอได้ยินคำพูดนั้นก็วกกลับมา ตวาดด่ากร่ำกรวด "ข้าเป็นนักล่าหยินแห่งพรรคหมิงเยี่ย จะให้เข้าวังหลวงไปเอาศิระะเจ้าก็ไม่ใช่เรื่องยาก เจ้าสงสัยความสามารถของข้าหรือ!"

หนึ่งหยวนเจิงเห็นนางชักรกระบี่ก็ตวาด

"บังอาจ!"

เฟิงฉันเสียง ไม่ทันที่ใครจะเห็นว่าหว่านปู้ฉีทำอะไร กระบี่ในมือหนึ่งหยวนเจิงพลันหลุดมือ หมุนคว้างสะท้อนประกายสีเงินใต้แสงจันทร์ แล้วหล่นลงไปในทะเลสาบบัวหลัน

หนึ่งหยวนเจิง "..."

หว่านปู้ฉีมองดูเล็บตัวเองด้วยท่าทางเสียใจ "กระบี่เจ้าเล่มนี้คมมาก"

หนึ่งหยวนเจิงลุยน้ำตามหาคกระบี่ เงินตัวนไม่กล้าพูดอะไรผิดต่อหญิงสาวอีก หว่านปู้ฉีเป็นพวกเกรี้ยวกราดได้ง่าย เนื่องจากบันดาลโทสะเพราะคำพูดเมื่อครู่ของเงินตัวน ด้านหนึ่งนางจึงวาดแผนผังในค่ายทหารของจีนเซียงให้พวกเขา อีกด้านตัดสินใจจะพาเงินตัวนลอบเข้าไปในค่าย

ค่ายทหารจีนเซียงจะเปลี่ยนชื่อความลับทั้งสองสามชั่วยาม ดังนั้นจะเข้าหรือออกต้องมีชื่อความลับ เงินตัวนกับหนึ่งหยวนเจิงไม่เข้าใจภาษาจีนเซียง หว่านปู้ฉีจึงให้ทั้งสองไปหาชุดทหารจีนเซียงมา กำชับให้แต่งกายเป็นทหาร ทั้งสองวนเวียนหลบหลีกอยู่นอกค่าย สุดท้ายหว่านปู้ฉีก็นำพวกเขากระโจนเข้าไปในค่าย

จากที่สูงได้สำเร็จ หึงหยวนจึงไม่กล้าทำอะไรนุ่มปามอีก รีบประสานมือคารวะนาง อย่างนอบน้อม

"ขอบคุณจอมยุทธ์หญิงหรววนปู่จิ"

หรววนปู่จิ้มมองเขาอยู่นาน ทำทางพอใจอย่างมาก "คนที่ดีเช่นเจ้า ให้เข้าไป อยู่ในบ้านข้าได้สองสามวัน"

หึงหยวนจึงมีท่าทางงุนงงไม่เข้าใจ หรววนปู่จี้ก็หมุนร่างจากไปแล้ว

อีกด้านหนึ่งหรววนซังแบกดาบเล่มใหญ่กระโจนเข้าไปในลานเรือนเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ปาหลงเก้อเอ๋อรักับเฮ้อหลันเฟิงทักชะงักไม่ได้ ฝีมือไม่ว่องไวเท่านาง ได้ยินเพียงเสียงดังโอดโอยเบา ๆ สองสามครั้งจากในลานเรือน ทันใดก็มีเสียงของหนักตกลงพื้น ทั้งสองวิ่งไปที่ประตูเข้าลานเรือน หรววนซังก็เปิดประตูให้

"ถึงแม้ทัพสี่จะจัดทหารยามไว้มากมายคอยคุ้มกันแม่นางไปอะไรนั่น แต่ก็กลัวนอนแอมไม่ได้เรื่อง"

เฮ้อหลันเฟิง "วิชาดาบของเจ้าร้ายกาจจริง"

เสียงในลานเรือนทำให้คนในห้องระแวดระวังขึ้นมา หรววนซังเพิ่งพูดจบ ก็มีเสียงลมพัดมาจากด้านหลัง ลูกดอกสองดอกถูกยิงออกมาจากในห้องพุ่งเข้าใส่ ท้ายทอยหรววนซัง หญิงสาวเหวี่ยงดาบปะทะ เฮ้อหลันเฟิงกับปาหลงเก้อเอ๋อรั รีบแทรกตัวเข้าไปในลานเรือน คนหนึ่งปิดประตู อีกคนร้องเรียก

"แม่ทัพไปนี่"

ครู่หนึ่งประตูห้องก็เปิดออก ไปหนีสี่หน้าตื่นตกใจ กระทั่งเห็นเฮ้อหลันเฟิง ผู้มีดวงตาหมาป่าเป็นภาพประทับจำลึกลับซึ่งเดินมาอยู่ต่อหน้า นางก็จำเขาได้ทันที

"เย่ไถ...เฮ้อหลันเฟิง?!"

ไปหนีสี่พักอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งใกล้ทะเลสาบบัวหวั่น จินเซียง เกิดพายุทรายบ่อยครั้ง ทะเลทรายเกือบกว้างใหญ่ไพศาล พี่ชพรณเดิบโตได้ยก บ้านเรือนในหมู่บ้านล้วนหม่นหมองไม่น่าดู มีเพียงลานเรือนเล็กๆ ที่หญิงสาว พักอาศัยซึ่งพอจะมีสีเขียวอยู่บ้าง กลางลานปลูกต้นไม้เล็กๆ แคระแกร็น เดิบโต ได้อย่างยากลำบาก ฝนทรายจับบนใบไม้หนาเป็นชั้น สภาพเหยี่ยวแห่งนำสงสาร

ต้นไม้เล็ก ๆ เหล่านี้ เหลยซื้อจื่อหามาให้ไปหนี ทว่าที่จริงแล้วมันไม่เหมาะจะเติบโต
ที่นี่ ดูแล้วเหมือนกำลังจะตาย

หรววนบู๊ฉีตามมา นางอยู่กับไปหนีมาค่อนข้างนานจนเรียกขานอย่างนับถือว่า
'พี่สาว' ตอนนั้นที่หรววนบู๊ฉีมาถึงจินเซียง นางก็ใช้วิธีเดียวกับที่เข้าถึงตัวจิ้นเยวี่
แสร้งทำเป็นขอทานที่ถูกพวกค้ำมธุรุษนำมาขายให้ไปหนีซื้อตัวกลับมา เหลยซื้อจื่อ
กลับไม่เคยสงสัยในตัวนาง เพราะหรววนบู๊ฉีดูแล้วอายุราวๆ สิบกว่าขวบ ตัวเตี้ย
ผอมแห้ง ดูไม่เหมือนคนฝึกวรยุทธ์แม้แต่น้อย

พอได้พบสหายเก่าอีกครั้งไปหนีดีใจมาก ตอนแรกเฮ้อหลันเฟิงยังกังวลว่า
หญิงสาวจะพลอยโกรธตนเองไปด้วยเพราะเฮ้อหลันจินเคยเคยหลอกลวงนาง แต่
ไปหนีกลับไม่โกรธ

"เรื่องไม่สามารถเป็นอย่างที่ใจคิด ข้าเข้าใจดี พวกเจ้าพี่น้องสั่งหาร
เทียนจวินของเป่ยหรง นับเป็นการกระทำที่สิ้นสะเทือนไปทั่วหัวล้า" นางเชื้อเชิญ
ผู้มาเยือนทั้งหลายเข้ามาในห้อง

เฮ้อหลันเฟิงนั่งลงอย่างตื่นเต้น ใจเต้นระส่ำไม่เป็นสุข อ้างว่ามาเยี่ยม
บุตรสาวของนาง หยวนซังก็ตามมาขอคุยด้วย ทารกน้อยตกใจตื่นเพราะเสียงดัง
ปากเบะทำท่าจะร้องไห้ พอเห็นคนแปลกหน้าก็ตกใจ ดวงตากลมโตเหลือบมอง
ชายที่ขวาท เริ่มดูตัวตัวเอง

"ตอนเด็กๆ จู้จู้ก็ไมกลัวคนแปลกหน้า" เฮ้อหลันเฟิงเข้าไปจับมือน้อยๆ
ของทารก นิ้วของเด็กน้อยที่นุ่มนวลเหมือนไม่มีกระดูกกำนิ้วก้อยของเฮ้อหลันเฟิง
ที่มีกระดูกและเส้นเอ็นปูดโปน จู้จู้ เขาก็บังเกิดความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ ตัวเขา
เปราะเหมือนฝุ่นฝ้ายลมมาจึงไม่กล้าอุ้ม ได้แต่เขย่าเปลเด็กหยอกล้อกับเด็กน้อย
แทน

พอเด็กน้อยร้องไห้จ้า เฮ้อหลันเฟิงกับหยวนซังก็รีบถอยออก ให้ไปหนี
เข้ามารับ

เฮ้อหลันเฟิงมาพบไปหนี ที่จริงอยากมาเยี่ยมดูว่าหญิงสาวใช้ชีวิต
เป็นอย่างไรบ้าง ในใจมีแผนการของตนเองว่าพาเงินตัวกับหนึ่งหยวนเจิง
มาคราวนี้ พวกเขาได้ตกลงกันดีแล้วว่าจะให้เงินตัวกับหนึ่งหยวนเจิงลอบเข้าไปใน

ค่ายทหารของแม่ทัพสี่ก่อน เธอหลันเฟิงกับพวกก็ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวแล้ว พวกเขาสามารถให้ทางลัดเดินทางกลับเขาเซวี่ยกลางได้เลย

ตอนนี้เธอหลันเฟิงทำภารกิจที่เงินด่วนให้หัวหน้าจนลุล่วง คณะเดินทางสามคนก็ออกจากการไปเซวี่ยได้อย่างราบรื่น พอเขาพบไปหนีแล้วก็ขึ้นเหนือตรงไปยังเขาเซวี่ยกลาง การพบหน้าไปหนีก็เพื่อว่าหากได้พบจิ้นเยวี่ยอีกครั้ง เขาจะได้เล่าสถานการณ์ล่าสุดของนางให้จิ้นเยวี่ยฟังอย่างละเอียด เธอหลันเฟิงเชื่อว่าจิ้นเยวี่ยจะต้องอยากรู้เรื่องเหล่านี้มากแน่นอน

สำหรับลานเรือนเล็กๆ แห่งนี้แม่ทัพสี่จัดหาให้ไปหนีพัก เขาจะมาเยี่ยมนางบ้างนานๆ ครั้ง พุดคุยกับนางขณะตนเองสวมหน้ากากทองพลางมองดูทารกน้อย

"เขาก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อข้าอย่างโหดร้ายอะไร" ไปหนีเล่า "แต่ก็ไม่พูดเรื่องที่ชักนำให้เกิดการโต้เถียงได้ง่าย เล่าเรื่องเก่าๆ บ้าง มีเล่าเรื่องเมืองเฟิงหู และทิวทัศน์ของเมืองเหลียงจิง เขาบอกว่าไม่มีใครคุยภาษาต้าอวี่ด้วย เกรงว่านางไปตนเองจะลืมเดือนแม่แต่ภาษาบ้านเกิด ที่กักขังไว้เช่นนี้ ที่จริงข้าก็ไม่รู้ว่าแท้จริงเขามีเจตนาอันใด"

เธอหลันเฟิง "เขาปฏิบัติต่อท่านไม่เลว"

เด็กน้อยผล็อยหลับไปในอ้อมแขนไปหนี นางลูบหลังบุตรสาว กระซิบถาม "ตอนนี้จิ้นเยวี่ยกับโหยวจวินซานเป็นอย่างไรบ้าง"

หรวนบูฉีบอกนางแล้วว่าโหยวจวินซานยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้ติดตามเงินหรงข่าวสารที่ส่งถึงกันระหว่างพรรคหมิงเยี่ยกับหรวนบูฉีขาดๆ หายๆ บอกเพียงว่าโหยวจวินซานอยู่ข้างกายจิ้นเยวี่ย ไม่ได้มีรายละเอียดยกแต่เท่าใด

พอได้รู้ว่าเธอหลันเฟิงกับจิ้นเยวี่ยแยกกันนานแล้วไปหนีก็ตกใจ นางมองประเมินเธอหลันเฟิง เปรียบเทียบตัวเธอกับภาพเด็กหนุ่มหัวรั้นคือดิงและซือายที่เยี่ยไถในความทรงจำ

"เจ้าโตขึ้นนะ เป็นชายชาติตรีชาวเป่ย์หรงที่ร่วมรบได้แล้ว" นางหัวเราะพลางเอ่ย "เมื่อก่อนเจ้าชอบพาน้องสาวไปชวนจิ้นเยวี่ยเที่ยวเล่นอยู่บ่อยๆ น่าเสียดายที่ต้องแยกกันเช่นนี้" "ไม่รู้ว่าพวกเจ้าจะได้พบกันอีกเมื่อใด"

"ที่จริงข้าเป็นชาวเกาซิ่น" เธอหลันเฟิงเอ่ย "ไม่ข้าข้ากับจิ้นเยวี่ยจะได้พบกัน"

รอให้ข้าพาสหายสองคนนี้กลับเขาเขี่ยกลางเสียก่อน แล้วข้าจะไปตามหาเขาที่ตำบ่อ"

ปาหลงเกอเออร์ตื่นตกใจทันที "อะไรวะ!"

สีหน้าไปหนีแปรเปลี่ยน ฉับพลันก็คว้ามือเฮ้อหลันเฟิง เฮ้อหลันเฟิงปล้นหวอนึกถึงลูกธนูไม้ที่ไปหนียิงเพื่อช่วยชีวิตเขาไว้ในวันนั้น เวลานี้มีมือนี้กำลังกุมมือตนเองไว้แน่น ยังคงแข็งแรงจนไม่อาจสลัดทิ้ง

"ถ้าเจ้าได้พบจิ้นเว่ยช่วยเตือนเขาด้วย..." แววดตาไปหนีเต็มไปด้วยความสับสนและเจ็บปวดเหลือคณา "ให้ระวังไหยวจวินซาน"

เฮ้อหลันเฟิงนินหน้าฉับพลัน "เพราะเหตุใด"

"ตอนที่แม่ทัพสี่ฟ้าเข้าไปเมืองปีซาน ข้าพบว่าตนเองมักนอนหลับเร็วแต่หิวคั่วรู้สึกมีแรงง่วงซึม จากนั้นจึงได้พบว่า เป็นเขาที่วางยาในน้ำและอาหารของข้า เมื่อตีมกินแล้วถึงได้ง่วงจนหลับไป" ไปหนีเล่า "ภายหลังข้าฝันใช้เข็มทิ่มแทงฝ่ามือ จึงไม่ถึงกับหลับในทันที พอทำเช่นนี้หลายครั้ง ถึงค่อยพบว่าไหยวจวินซานมาเยี่ยมข้า"

แม้ไม่ได้ง่วงหลับ แต่ตัวร่วงไร้เรียวแรง ไปหนีจึงแสร้งทำเป็นหลับลึก ทุกครั้งไหยวจวินซานล้วนเข้ามาทางประตูหลัก ทำทางมิได้ตื่นตื่นแครงแครงทีเดียว ทั้งยังนั่งอยู่ข้างเตียงนางพูดคุยนั่นไปเรื่อย บางครั้งพูดกับนาง บางครั้งพูดกับบุตรในครรภ์ที่ยังไม่เกิด

วันที่ไปหนีคลอดลูก นางหมดสติผลี่ยหลับไปเนื่องจากออกแรงมากและเจ็บปวด ตกกลางคืนจึงสะลึมสะลือค่อยๆ ได้สติขึ้นมา ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงคนพูดคุยกันอยู่ในห้อง

ไหยวจวินซานกำลังอุ้มทารกน้อยพลาจร้องเพลงกล่อมเด็กที่รู้จักกันทั่วไปเบาๆ เสียงนั้นแผ่วเบา

"เขาเข้ามาในห้องข้าหลายครั้ง เหมือนเข้ามาในห้องที่ไว้คนเฝ้า ยังเข้ามาตีมน้ำตีมหาในห้องข้าได้ด้วย" ไปหนีจ้องมองดวงตาเฮ้อหลันเฟิง พูดเน้นย้ำคำต่อคำ "เขากับแม่ทัพสี่...ไม่มีทางที่จะไม่เกี่ยวข้องกัน"

ตอนนี้เองในค่ายทหาร แม่ทัพสี่ผู้สวมหน้ากากทองคำกำลังเงยหน้าขึ้นจาก

กองม้วนตำรา

ฉับพลันนั้นก็มีการบีบบางเล่มหนึ่งแท่งทะลุกระโจมพุ่งเข้าใส่!

ถึงแม้หลายข้อจ้อจะอยู่ในกระโจม แต่ก็ต้องสวมเกราะ เขายันสองมือไว้กับโต๊ะ ดัดตัวทะยานขึ้น ปลายกระบี่แทงถูกเกราะแข็งที่แผ่นหลังดังเคาะ แต่ไม่อาจแทงทะลุ ลื่นหลุดพลาดเป้าไป

หลายข้อจ้อลงถึงพื้นแล้วก็กุมกระบี่พกทันที เขาหันกลับไปตั้งรับ มีเสียงเคาะดังขึ้นอีก มือสังหารด้านหลังบุกเข้ามาจริงๆ เจ็อกระบี่แล้วแทง เขารีบกวาดตามอง เห็นว่าเป็นชายหนุ่มอายุราวยี่สิบปี แต่งกายเป็นทหารจีนเพียง

"โจรกระจอกจากที่ใดกัน!" เขาหัวเราะว่าเสียงดัง สกิดไว้สองสามครั้ง ทันทันนั้นก็ยกเท้าขึ้นถีบชายหนุ่ม ไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะว่องไว ขณะล้มคลั่งกับพื้นก็เตะอาวุธ ทั้งดาบ หอก และกระบี่ที่วางค้ำยันกันไว้ข้างๆ ก็ล้มกระจัดกระจาย ส่วนปลายอาวุธแหลมคมหันเข้าใส่หลายข้อจ้อ เขาถอยสองก้าวอย่างว่องไว ชักแล้ยวออกจากนั้นเอวแล้วสะบัด อาวุธที่พุ่งโจมตีสักทั้งหมดก็ถูกแล้ยรวบไว้ได้ จนหมด จากนั้นหันไปกระแทกใส่ร่างอีกฝ่าย

ชั่วขณะที่เขาได้กลับสำเร็จนั่นเอง เหนือศีรษะกลับมีเสียงลมซัดใส่

หลายข้อจ้อถึงกับแอบสบถด่า แต่เขาหลบหลีกไม่ทันเสียแล้ว มีคนกระโจนลงมาจากยอดกระโจม พลิกมือคว้าคอเขาไว้แน่น จัดการคุมตัวเขาอยู่หมัด

ชายหนุ่มที่ลงถึงพื้นพลันกระโดดขึ้นมา สีหน้ายินดียิ่ง

"ท่านแม่ทัพ! สำเร็จแล้ว!"

เพิ่งขาดคำกระโจมหลังนั้นก็ฉีกขาดทันที ผ้าสักหลาดซึ่งกระโจมแยกออกเป็นหลายส่วน นอกกระโจมมีแสงไฟเจิดจ้า ชายผู้หนึ่งซึ่งรูปร่างพอๆ กับแม่ทัพสี่ที่เงินตัวนจับตัวไว้ยืนอยู่กลางแสงไฟซึ่งสะท้อนรั้วรอยแผลเป็นบนใบหน้าเขาอย่างชัดเจน

เงินตัวนตื่นตกใจยิ่ง รีบกระซากหน้ากากทองบนใบหน้าชายที่จับตัวไว้ ออกทันที ใต้หน้ากากคือใบหน้าไร้รอยแผลเป็น

"สบายดีหรือไม่" หลายข้อจ้อตัวจริงยืนพลางลูบกระบี่ รอยยิ้มเปลี่ยนใบหน้าเสียโฉมอันแสนชั่วร้าย "องค์ชายห้า"

เหลยซือจื่อ นำไปหนีมาไว้ข้างกายตนเอง มิได้ถึงกับไม่สังเกตเห็น
ความเคลื่อนไหวของคนที่อยู่ข้างกายนางเอาเสียเลย เขารู้มานานแล้วว่าข้างกายไปหนี
มีคนอื่นยี่งหว่นบู๊ฉี และรู้แน่ชัดว่าหว่นบู๊ฉีมีทักษะโดดเด่น วรยุทธ์เยี่ยมยอด
เหลยซือจื่อ สืบไม่พบความเป็นมาของนาง ทั้งยังเกรงไปหนีจะแตกตื่นรู้ตัวเสียก่อน
จนทำให้ระแวงสงสัย จึงเพียงสั่งให้คนจับตาดูความเคลื่อนไหวของหว่นบู๊ฉี แต่
ไม่ให้ตามติดกระชั้นชิด

และการตั้งกระโจมที่นี้เขาก็ได้เตรียมการป้องกันไม่ให้ทัพตะวันตกเฉียงเหนือ
ของต้าอวี ลอบโจมตีไว้แต่แรกแล้ว

เพราะตอนนั้นเขาเองก็รับคำสั่งมาเหมือนเงินตัวน ให้นำทหารกลุ่มเล็กๆ
ออกจากเมืองเฟิงหู สุดท้ายจึงลอบเข้ามาในจินเชียง

เมื่อมัดตัวเงินตัวนกับหญิงหยวนเจิงไว้แล้ว เหลยซือจื่อ ก็ไล่ทุกคนออกไป
เหลือไว้เพียงคนที่ไว้ใจได้สองสามคน

"มีแค่สองคน?" เขากถาม "เป็นถึงองค์ชายแห่งต้าอวี แต่ท่านอดทำตัวมุ่มบ่าม
เกินไปได้ ถ้าท่านเป็นอะไรขึ้นมา ฮ่องเต้ต้าอวี มิพิโรธแยหรือ"

เรื่องที่แม่ทัพสี่เป็นชาวต้าอวีมิได้เป็นความลับอะไรในทัพตะวันตกเฉียงเหนือ
ว่ากันว่ายามเขาออกศึก ต้องสวมหน้ากากทอง ทำตนให้เป็นเทพที่น่าครั่นคร้าม
ไปทั่วสารทิศ ภายหลังจึงได้รู้ว่าหน้ากากทองนั้นมีไว้เพื่อปกปิดแผลเป็นบนใบหน้า
วันนี้เงินตัวนได้เห็นแผลเป็นบนใบหน้าเหลยซือจื่อ แม้จะถือว่าได้เปิดหูเปิดตา
แต่ก็ยังรู้สึกครั่นคร้ามไปด้วย

"ในทัพตะวันตกเฉียงเหนือ ข้าเป็นแค่แม่ทัพคนหนึ่งเท่านั้น ควรออกหน้ารับ
ก็รับ ควรซ่อนตัวก็ซ่อน" เงินตัวนสวนกลับ "เจ้าต่างหาก เป็นชาวต้าอวี กลับ
ขายบ้านเมืองแสวงหาเกียรติยศ เจ้าสังหารชาวต้าอวี ยามเหยียบย่ำผืนดินต้าอวี
รู้สึกผิดบ้างหรือไม่เล่า"

เหลยซือจื่อ ไม่แสดงท่าทีใดๆ ทั้งสิ้นต่อคำพูดนี้ เขาหันไปยิ้มแล้วพยักหน้าให้
เงินตัวน

"คนໃสี่ชื่อเช่นท่าน คงไม่ได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้แน่"

เงินตัวนพูดอีก "เจ้าจับข้าไว้ คิดจะใช้ข้าแลกเชลยเงินเชียง?"

เหลยซื่อจื่อสายหน้า "ก็ไม่ใช่จุดประสงค์ทั้งหมดเสียทีเดียว ข้าอยากจะทำท่านถูกคุมตัวไว้ที่นี่แล้วจะมีผู้ใดมาช่วยหรือไม่"

เงินตัวนตะลึงงัน ตอนนี่เองมีสายลมหอบใหญ่พัดเหนือค่ายทหาร ธงรบโบกสะพัด เหลยซื่อจื่อแหงนหน้ามองฟ้าปราทริไลกระจ่าง ไม่รู้กำลังคิดอะไร

"ข้าให้เวลาท่านห้าวัน ภายในห้าวันถ้ามีใครมาช่วยท่าน ข้าจะปล่อยท่าน" เขาว่า "ท่านต้องปฏิบัติต่อคนที่มาช่วยท่านอย่างดีไปชั่วชีวิต"

เงินตัวนได้ฟังก็รู้สึกงุนงงเหมือนตกอยู่กลางหมอก "ข้ายอมต้องปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณที่มาช่วยชีวิตข้าอยู่แล้ว"

เหลยซื่อจื่อพยักหน้า ทันใดนั้นก็ถามถึงเรื่องเทศกาลโคมไฟที่เสียงจิง

"ข้าไม่ได้กลับเสียงจิงหลายสิบปีแล้ว" เขาถาม "หอพานโหลยยังอยู่หรือไม่ ยังมีการจุดไฟที่หอตะเกียงของหออวีเฟิงโหลยทุกปีหรือไม่"

เงินตัวนปิดปากไม่พูด เหลยซื่อจื่อจึงพาดสายไ่หนึ่งหยวนเชิงที่หนึ่ง หิงหยวนเชิงก็กดฟันไม่พูดเช่นกัน เหลยซื่อจื่อเห็นว่าตัวเองถูกหมางเมิน จึงเริ่มพูดเรื่องในอดีตราวกับพูดกับตัวเอง เขากับจิ้นหมิงจ้าวรู้จักกันได้อย่างไร ตอนที่จิ้นหมิงจ้าวขอลาพักกลับบ้านได้พาเขาไปเปิดหูเปิดตาอย่างไรบ้าง องค์หญิงซุนอี่ในวัยเยาว์สวมหมวกมานั้ใหม่พายเรือไปตามธารเยียนจื่อกับพวกเขา ดอกไม้แห้งแย้มบานแล้วร่วงโรย เรือล่องไปบนธารเยียนจื่อแล้วล่องกลับ องค์หญิงซุนอี่ร้องเพลง 'เยียนจื่อซานเซียว' ไพเราะอ่อนหวานเป็นธรรมชาติ จิ้นหมิงจ้าวกลับไปกองพลพิทักษ์ชายแดนเหนือมักร้องอย่างผิดๆ ฤษๆ เหลยซื่อจื่อฟังมากเข้า ย่อมคุ้นกับท่วงทำนองเพลงนั้น

เขาเคาะจอกสุราไปพลางฮัมทำนองเพลงเบาๆ เสียงฮัมทำนองเพลงยังไม่แผ่วหาย รุ่งๆ ก็ได้ยินเสียงลมประหลาดพัดตั้งขึ้น

เหลยซื่อจื่อยังไม่ทันได้ทำอะไร ครรสีดำก็ถึงถูกจอกสุราในมือเขาจนแตกกระจาย แรงยังไม่แผ่ว แสงทะเลฝ่ามือของเขา!

เหล่าทหารคนสนิทพากันตวาดก้องพลางซึกกระบี่ออกมา มีคนหนึ่งร่างสูงเพียวใช้ผ้าดำคาดปิดใบหน้ากลางมาอยู่ตรงหน้า ในมือหิ้วคนผู้หนึ่งไว้

เหลยซื่อจื่อจำคนชุดดำไม่ได้ แต่กลับจำคนที่นางพามาด้วยได้

"หมาป่าชั่วร้ายเกาซิน?"

เฮ้อหลันเฟิงกับหยวนชิงปราดมาอยู่ข้างกายเงินตัวนกับหญิงหยวนฉิงหญิงสาวฟาดดาบใหญ่ลงกับพื้น เสียงทึบหนักดังก้อง

"ผิดต่อท่านแล้ว แม่ทัพสี่" เฮ้อหลันเฟิงออกตัว "สองคนนี้เป็นสหายของเรา ไม่อาจทิ้งให้อยู่ที่นี่ได้"

เหลยซือจือตั้งครีส์ดำออกจากฝ่ามือ ทหารคนสนิทก็รีบเข้ามาพันแผลให้ทันที เขาพินิจดูครีส์ดำนั้นอย่างละเอียด พบว่าด้ามครีส์ลึกลงไว้อย่างประณีตแตกต่างจากครุหลวงตีที่เขาเคยเห็น

"นี่เป็นครุแบบใหม่ที่มีใช้หลังจากอวินโจวอ่องขึ้นครองราชย์" เฮ้อหลันเฟิงบอก "เป็นครุหลวงตีที่ข้าเท่านั้นที่ได้ใช้"

หัวคิวเหลยซือจือพลันขมวดมุ่น

"ข้าจำเจ้าได้ เจ้าคือน้องชายของเฮ้อหลันจินอิง เฮ้อหลันจินอิงสังหารเปยหงเทียนจวินองค์ก่อน ไม่ใช่ว่าถูกอวินโจวอ่องสังหารไปแล้วหรือ ตอนนี้อเจ้า... ทำงานให้อวินโจวอ่อง?"

เฮ้อหลันเฟิงสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง "ใช่แล้ว"

เหลยซือจือ "พวกเจ้าชาวเปยหงน่าสนใจจริงๆ คนหนึ่งแค้นที่บิดาถูกฆ่า อีกคนแค้นที่พี่ชายถูกฆ่า แต่กลับมาเป็นนายบ่าวกันได้"

เฮ้อหลันเฟิง "ความแค้นมีเพียงสร้างภูเขามิหะขวางกั้นวสันตฤดู การให้อภัยสิ่งนี้จะทำให้พี่ชพรณงอกงามไม่สิ้นสุดบนที่ราบฉือวังหยวน"

เหลยซือจืออดหัวเราะไม่ได้ "พูดจาน่าฟังเสียจริง อวินโจวอ่องให้เจ้ามาช่วยเขาไป?"

เฮ้อหลันเฟิง "ข้าเพียงแต่รับพระบัญชาจากเทียนจวินมายังเมืองเฟิงหูเพื่อคุ้มกันองค์ชายห้าเท่านั้น สัญญาสงบศึกระหว่างเปยหงกับต้าอวี๋เฟิงลงตัวสองแคว้นมีสัมพันธอันดี องค์ชายห้ากับเทียนจวินเคยพบปะกันที่เมืองซีซานจนได้เป็นมิตรสหาย องค์ชายห้าไม่รู้ว่าจะติดตามมาตลอด แต่ข้าเห็นองค์ชายห้าถูกท่านแม่ทัพจับตัวไว้ ก็หวั่นเกรงอยู่ในใจว่า..."

เฮ้อหลันเฟิงทำเป็นอมพะนา ที่พูดมาเป็นวรรคเป็นเวรนั้นเนื้อหาก็ปั้นแต่ง

อย่างสงัดชง หยวนชังมองเขา เดินตัวกับหญิงหยวนเจิงก็มองเขา เอ้อหลันเฟิง ดูสุขุมเยือกเย็นผิวดปกติ ไม่แสดงท่าทีหวั่นไหวแม้แต่น้อย

"อวิ้นใจของผู้นี้ น่าสนใจยิ่ง" เหลยซือจื่อหัวเราะว่า "ตอนที่เทียนจวินองค์ก่อน ยังมีพระชนม์ชีพ เคยมีความสัมพันธ์ไม่เลวกับเราชาวจินเซียง อะไர்கัน บัดนี้ อวิ้นใจของได้ขึ้นครองราชย์ จะหันไปพึ่งพาตัวอวีเสียแล้ว?"

เอ้อหลันเฟิง "ท่านแม่ทัพอย่าให้ร้ายเทียนจวินของเราเช่นนี้ เทียนจวินคือ บุตรแห่งทวยเทพของที่ราบฉือว้งหยวน พระองค์ทำการสิ่งใดย่อมต้องมีเหตุผล ของพระองค์"

หยวนชังถอนหายใจเบาๆ เอาดาบใหญ่พาดป่า ครั้นจะมองดูเอ้อหลันเฟิง แล้ว

เอ้อหลันเฟิงคิดว่าตนเองจะขอพูดฟังฝอยต่ออีกหน่อย อาจถึงขั้นต้องขอ กำลังสนับสนุน แต่ไม่คิดว่าเหลยซือจื่อกลับผุดลุกขึ้นโบกมือทันใด

"พาเขาไปเถอะ"

เอ้อหลันเฟิงไม่พูดพลาบ รีบแก้มัดบนตัวเดินตัวและหญิงหยวนเจิง

"องค์ชายห้า ข้าไม่ฆ่าท่าน ปล่อยให้ท่านกลับไปได้ เพราะบัดนี้จินเซียงกับ ตัวอวีที่รบกัน ข้าไม่อาจเป็นคนจุดไฟสงคราม" เหลยซือจื่อหันไปพูด "การพบกัน คืบนี้ถือเสียว่าเป็นการทำควมรู้จักระหว่างเราทั้งสอง" เขาคิดแล้วพูดต่อ "ท่าน บุกเข้าถ้าเสียได้ เบื้องหลังต้องมีหน่วยทหารหนุนช่วย แต่ท่านไม่มี ข้าจึงขอเดา จากเรื่องนี้ว่าอำนาจของท่านในราชสำนักคงอ่อนด้อย การบุกค่ายทหารของข้า ในยามวิกาลก็เป็นแผนเร่งด่วนเฉพาะหน้า ในการเป็นแม่ทัพ จะเดินทัพแต่ละก้าว ในใจต้องเผื่อทางถอยไว้ นับพันนับหมื่นเส้นทาง"

แม้เดินตัวจะไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ก็ตั้งใจฟังอย่างยิ่ง

"ท่านบุกเข้าค่ายทหารจะมาสังหารข้า เป็นเรื่องโง่งมที่สุด ข้าตายไปแล้ว จินเซียงก็ยังมีแม่ทัพที่เหมือนข้าอีกมากมายขึ้นมาบัญชาการรบแทน ชาวจินเซียง ที่โกรธแค้นนั้นน่ากริ่งเกรงยิ่ง ทัพตะวันตกเฉียงเหนือในตอนนีไม่มีทางด้านไหน ท่านควรจะไปเผาเสเปียงทัพ ตัดขาดเส้นทางลำเลียงเสบียง เรื่องต่างๆ ก็ยุติแล้ว" เขาพูดต่อ "ในเมื่อจะบุกในยามวิกาล มาเพียงผู้เดียวย่อมไม่สำเร็จ อย่างน้อย

ต้องมีสหายมาด้วยสักสี่คน คนหนึ่งบุก สองคนระวังหลัง อีกคนซุ่มคอยส่งข่าว เขาเป็นดวงตาที่สำคัญที่สุดของพวกท่าน"

หัวใจเฮ้อหลั่นเพิงเต๋นกระตุกขึ้นมา หวนนึกถึงเรื่องหนึ่งในอดีตที่เยี่ยเหลียนโหลวนนำมาเล่าจากปากคำของปู่หนีขึ้นมาได้ ก็คือเรื่องเหลยซือจือฉือถูกชาวจินเซียงจับตัวไว้เพราะแทรกซึมเข้ามาเผาเสบียงทัพในค่ายทหารจินเซียง

"แต่ถึงแม้จะทำเช่นนี้ท่านก็อาจพ่ายแพ้ได้ นับประสาอะไรกับการบุกอย่างหุนหันพลันแล่นเช่นที่ท่านทำในครั้งนี่" เหลยซือจือฉือรูป "อย่าลืมคำที่ข้าบอกชั่วชีวิตนี้ท่านต้องปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตท่านเป็นอย่างดี"

หลังจากนั้นทั้งสี่คนก็ออกจากค่ายทหารได้โดยมีทหารคนสนิทของเหลยซือจือฉือคอยคุ้มกัน เดินออกมาได้ไกลระยะหนึ่งแล้ว หนึ่งหยวนเจิงค่อยถอนหายใจเอือก "ข้าตกใจแทบแย่"

มีชีวิตรอดมาได้โดยอาศัยโชคล้วนๆ

ทั้งสองหันไปขอบคุณเฮ้อหลั่นเพิงกับหยวนซัง

"ข้ากับเทียนจวินแห่งเป่ยหรงไม่มีความสัมพันธ์อันใดเกี่ยวข้องกัน" เฮ้อหลั่นเพิงบอก "เมื่อครู่นี้เป็นแค่การพูดลงเท่านั้น สร้างเรื่องเดือดร้อนรำคาญใจให้ผู้อื่นใจอ่องได้ ข้ายินดียิ่ง"

ปาหลงเก้อเอ๋อรรอทุกคนอยู่ที่ริมทะเลสาบปัวหลั่น เฮ้อหลั่นเพิง หยวนซัง และปาหลงเก้อเอ๋อริเตรียมพร้อมแล้วสำหรับการเดินทางกลับเขาเขว่ยกลาง พวกเขาจะไม่ได้ร่วมเดินทางกับเงินต้วนและหนึ่งหยวนเจิงต่อ

เฮ้อหลั่นเพิงเล่าให้เงินต้วนฟังว่าครั้งนั้นเหลยซือจือฉือถูกพวกจินเซียงจับตัวไว้ได้ ถูกทรมานอย่างหนัก จินหมิงจ้าวนำกำลังพลมาช่วยเขา แต่สุดท้ายเหลยซือจือฉือไม่ได้ติดตามจินหมิงจ้าวหนีออกมา เขาเลือกจะอยู่ที่จินเซียง และกลายเป็น 'แม่ทัพสี่'

'ชั่วชีวิตนี้ท่านต้องปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตท่านเป็นอย่างดี'

เหลยซือจือฉือกำชับเงินต้วนไว้เช่นนี้

ในใจเงินต้วนท่วมท้นด้วยความรู้สึกหลากหลาย เฮ้อหลั่นเพิงคิดว่ารอให้ได้พบจิ้นเยวี่เสียก่อน เขาจะต้องเล่าเรื่องนี้ให้จิ้นเยวี่ฟัง

ทุกคนโบกมืออำลากัน ณ ริมทะเลสาบบัวหัดัน ขณะมองดูเฮ้อหลันเพิง
ควบม้าจวนจะลับตาไปท่ามกลางฝุ่นทรายฟุ้งตลบ เงินตัวนพลันควบม้าไล่ตามไป

"เฮ้อหลันเพิง!"

เฮ้อหลันเพิงรั้งม้าหันกลับ เงินตัวนควว่าสายบังเหียนเขาไว้

"เจ้าเป็นชาวเกาซิน มิใช่ชาวเปยหง ในเมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่า
จะออกจากที่ราบฉือว้งหยวน เพื่อบากบั่นแสวงหาหนทางยังที่อื่น ๆ"

เฮ้อหลันเพิง "ท่านจะบอกว่าอะไร"

"มาที่เมืองเพิงหู มาอยู่กับข้า" เงินตัวนเสนอ "เข้าร่วมกองพลพิทักษ์
ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ สร้างคุณูปการด้วยตัวเจ้าเอง"

เฮ้อหลันเพิงตะลึงพริ้งเพริด พุดอะไรไม่ออกเนิ่นนาน ยังมิได้รับปาก
หรือปฏิเสธทันที เขาได้ตัดสินใจด้วยตัวเองแล้วว่าจะไปด้าอวีตามหาจิ้นเยวี่
เพื่อจะได้อยู่กับดวงจันทร์ของเขา แต่หลังจากนั้นแล้ว เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลย
เรื่องราวหลังจากได้พบกันยังคงเลือนรางประหนึ่งอยู่กลางหมอกหนาทึบ ซึ่งเขา
ยังไม่ทันได้คิดจะแหวกหมอกมองเส้นทางข้างหน้าให้กระจ่างชัด

"ขอเพียงพาม้าของเจ้ามาด้วย" เงินตัวนรับปากอย่างจริงจัง "ข้าจะมา
ต้อนรับเจ้า"

บทที่ 13

กลับเมืองหลวง

ณ เมืองเซียนเหมิน แคว้นต้าอวี

น้ำที่ไหลทะลักลงแม่น้ำเส้นส่วยหลากเข้าท่วมทั้งเมืองจนมิด บ้านเรือน
ทั้งหมดถูกน้ำหลากตีเหลือขุ่นกลืนหาย หอหลังเล็กสูงสองสามชั้นก็ยิ่งเหลือเพียง
หลังคาโผล่พ้นน้ำให้เห็น

จางไม่มาถึงเมืองเซียนเหมินอย่างกระวนกระวายใจยิ่ง

จากที่กวาดตามอง มีคนยืนอยู่บนหลังคาประปราย ผ่นทำให้หยุดตกแล้ว
ตะวันสาดแสงเหนือศีรษะ ร่างกายท่อนบนถูกแดดเผา ท่อนล่างจมอยู่ในน้ำ
ทั้งคนแก่และเด็กพากันนั่งอยู่บนหลังคาด้วยสภาพอ่อนแอหน้าเวทนา คนของ
เจ็ดสำนักเก้าลัทธิรวมทั้งพรรคหมิงเยี่ยพยายามหาเรือ แต่ก็มีเพียงถังไม้และ
แผ่นไม้ใช้รับส่งคนขึ้นที่สูง

จางไม่ออกตามหาที่ตั้งของสำนักสาขาพรรคหมิงเยี่ยในเซียนเหมิน
ตามความทรงจำ สาขาพรรคถูกน้ำท่วมจนมิด เหลือเพียงน้ำเต้าล้าค่าประดับ
ยอดหลังคาที่ยังลอยอยู่บนน้ำ

ชั่วขณะหนึ่งเขาไม่สนใจจะไปตามหาเยี่ยเหลียนไหลวเพราะยุ่งอยู่กับการ
ช่วยคน วิ่งรอกเช่นนี้อยู่ทั้งวัน คอยถามคนของพรรคหมิงเยี่ยทีละคนว่า
พบเห็นเยี่ยเหลียนไหลวหรือไม่

ต่างคนต่างบอกว่าเห็น แต่ใครก็ล้วนบอกว่าไม่ถูกว่าเขาไปอยู่ที่ใด
เยี่ยเหลียนไหลวรับผิดชอบการอพยพชาวเมือง โหยวจวินซานคอยประสานรับ

ชาวบ้านกับคนของที่ว่าการเมืองอยู่บนเขา ตอนที่น้ำไหลทะลักมาเยี่ยเหลียนไหลว
 ฝืนลากเรือสองลำอย่างเอาเป็นเอาตาย บนเรือมีคนอยู่สิบกว่าคน เขาลากจน
 หัวไหลจะหลุดก็ยังไม่กล้าจะปล่อยมือ รอจนลำนเรือไว้ได้แล้ว พักเพียงครู่เดียว
 ชายหนุ่มก็ลงน้ำไปดึงคนขึ้นมา

ที่ดึงขึ้นมาได้มีทั้งคนเป็นและคนตาย คนตายนั้นเขาไม่กล้าทิ้งศพส่งเดช
 ต้องมองหาที่อันสงบและเหมาะสมไปทั่วเพื่อกลบฝัง

ผ่านไปหนึ่งวันคนที่ขังรอดชีวิตในเมืองล้วนขึ้นเขาไปหมดแล้ว ตกกลางคืน
 เมืองเซียนเหมินที่แต่เดิมเคยคึกคักถูกปกคลุมด้วยความมืดมิด มีเพียงแสงตะเกียง
 จากบนภูเขาที่ผู้คนอพยพไปอยู่รวมกัน จางโมได้พบกับโหยวจวินซานแล้ว แต่
 ชายหนุ่มเองก็ไม่รู้แน่ชัดว่าเยี่ยเหลียนไหลวไปอยู่ที่ใด

คนของพรรคหมิงเยี่ยล้วนบอกว่าเยี่ยเหลียนไหลวมีวรยุทธ์สูงส่งและ
 แข็งแกร่ง ไม่น่าจะเกิดเรื่องกับเขา ทว่าจางโมได้แต่ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ไม่อาจ
 วางใจ

บิดาของจางโมเก็บเยี่ยเหลียนไหลวมาได้จากเนินฝั่งศพอนาถา
 สภาพบาดเจ็บทั่วเนื้อตัว เลี้ยงดูไว้ในจวนหนึ่งปีจึงฟื้นคืนชีวิตกลับมาได้ ตอนที่
 มือเท้าของเขายังขยับได้ไม่คล่องแคล่วเคยร่วงตบ่อน้ำ หากมิใช่จางโมดึงตัว
 ขึ้นมา เกรงว่าคงจมน้ำตายไปนานแล้ว

เยี่ยเหลียนไหลวว่ายน้ำเป็น แต่ไม่มีใครจะชอบน้ำสักเท่าใด ทักษะการว่ายน้ำ
 ของเขาเรียกว่าสามัญ ปกติก็มักยอมรับเรื่องนี้อย่างเปิดเผย ไม่เคยปิดบัง

จางโมหาเรือลำเล็กได้ลำหนึ่งก็พายเรือไปทั่วเมืองเซียนเหมินที่กลายเป็น
 วังวารีเพื่อตามหาเยี่ยเหลียนไหลว ในเมืองมีแต่ความมืด ผิวน้ำนิ่งสะท้อนแสงดาว
 สุกสว่างบนท้องฟ้า หมอกยามค่ำหนาหนักหลังไหลมาจากช่องเขาประหนึ่งสายน้ำ
 ชั่วพริบตานั่นก็ไม่ว่าเป็นท้องฟ้าหรือผืนดินส่วนใดที่กลายเป็นแดนแห่งเทพเซียน
 ไปแล้ว

"...เยี่ยเหลียนไหลว!" รอบด้านไร้แว่ผู้คน ในที่สุดจางโมจึงตะโกนเรียก
 "เยี่ยเหลียนไหลว!!!"

เขาพายเรือวนไปเวียนมาหลายรอบทั่วเมืองเซียนเหมิน หัวใจคล้ายถูก

ความหวาดหวั่นบีบคั้นจนสิ้นสะท้าน ครั้นเงยหน้าขึ้นก็พลันเห็นจุดแสงเล็ก ๆ ในที่ห่างไกล

มีคนนั่งอยู่บนยอดหลังคาหอชิวซินถึงของสำนักเวินเทียน เป็นแสงจากเทียนไขนั่นเอง

ผิวน้ำมีข้าวของลอยเต็มไปหมดทำให้พายเรือแหวกผ่านไปได้อย่างยากลำบาก จางโมจึงติดตัวทะยานขึ้น ปลายเท้าแตะผิวน้ำแผ่วเบา เดินลมปราณใช้วิชาแปลงวงสันต์หกแปดเปลี่ยนมุ่งหน้าสู่อุโมงค์ชิวซินถึง

ตอนกลางวันเขาได้พายเรือผ่านที่แห่งนี้แล้ว ชัดเจนว่าบนหลังคาวังเปล่า ไร้ผู้คน เวลานั้นเมื่อเข้าไปใกล้ชายหนุ่มกลับเห็นชัดขึ้น ผู้ที่นั่งบนหลังคาก็คือ เยวี่ยเหลียนโหลว!

เยวี่ยเหลียนโหลวถอดเสื้ออยู่ หน้าอกเปลือยเปล่า บนหน้าอกมีบาดแผลหลายจุด เมื่อเห็นจางโมทะยานเข้ามา เขาก็ยังคงไม่ส่งเสียง แต่ยกมือขึ้นโบกให้จางโมด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

จางโมรู้สึกเจ็บปวดภายในไปหมด ชายหนุ่มเหาะลงบนหลังคาด้วยท่าทางโกรธซึ่ง แต่พอเห็นสีหน้าเยวี่ยเหลียนโหลวดูเคร่งเครียด ความกรุ่นโกรธในอกก็พลันเหือดหายไปไม่หลงเหลือ จางโมกำหมัดยื่นหนึ่งพักใหญ่ แล้วยอบกายลงนั่งยองข้างเยวี่ยเหลียนโหลว ยกมือขึ้นหยิกแก้มเขา

"...เจ้บะนะ!" เยวี่ยเหลียนโหลวรีบคว้าข้อมือไว้ "เพิ่งตะโกนเรียกเสียหวานซึ่งเหตุใดพบหน้าแล้วมาหยิกแก้มข้า"

"จะลองดูว่าเจ้าเป็นคนหรือเป็นผีกันแน่" จางโมประคองใบหน้าเขา พุดเสียงลั่นเครือ "เหตุใดไม่ขานรับ"

"อยากดูว่าเจ้าจะทำท่าร้อนรนอย่างไรบ้าง" เยวี่ยเหลียนโหลวยิ้ม "น้อยครั้งที่เจ้าจะตามหาข้า"

จางโมมองสำรวจจนทั่ว พบว่าไม่เพียงเนื้อตัวเขาที่มีบาดแผล แต่ใบหูก็มีรอยถูกเกี่ยว

"น้ำไหลแรงนัก ต่อให้วิชาข้าแก่กล้าก็ยังไม่พ้น"

เยวี่ยเหลียนโหลวเป็นนักล่าหยางแห่งพรรคหมิงเยี่ย เมื่อจางโมไม่อยู่

เขาก็เท่ากับเป็นร่างแปลงของประมุขพรรค จะทำอะไรย่อมต้องนำหน้าบุกฝ่าเป็นคนแรก เขาเข้าๆ ออกๆ พื้นที่น้ำท่วมช่วยคนช่วยสัตว์เลี้ยง และเพราะน้ำมาเร็วเกินไป คนมากมายยังไม่ทันได้เก็บข้าวของในบ้านให้ดี เขาต้องช่วยคน ทั้งยังถูกคนทุบตีคำทอ สถานการณ์ยากลำบากมาก ตัวเขาที่เป็นพวกไม่ยอมให้ใครมาตาต่อตาได้แต่ต้องสะกดกลิ่นความโมโหไว้ในท้องไม่อาจะระบายออก ตอนนี้ได้พบจางโมจึงบ่นกระปอดกระแปดออกมา

ที่จางโมหาเขาไม่พบก็เพราะเขาพลัดตกลงไปในหอนิวซินถึง

หอนิวซินถึงถูกน้ำท่วมไปเกินครึ่ง เหลือเพียงหอนี้ๆ แห่งเดียวเท่านั้น ภายในจุดตะเกียงเผาไหม้อยู่ไม่รู้ดับ เมื่อวานน้ำลดลงเล็กน้อย เยี่ยวเหลียนไหลวพบว่ามีศพคนติดอยู่บนยอดหอนิวซินถึงจึงย้ายศพออก ด้วยเกรงว่าในหอนี้ๆ แห่งนี้ยังมีคนอยู่จึงมุดเข้าไปดู ไม่ทันระวังจึงเหยียบพลาดตกลงม ร่างพลัดตกลงไปข้างใน ทั้งวันเขาไม่ได้กินอะไรเลย ซ้ำยังวิ่งรอกช่วยคนได้แสงแดดแผดเผา ทันทที่ที่ตกลงมาจึงสลบไป รอจนฟื้นคืนสติก็กลายเป็นช่วงหัวค่ำของวันนี้ แล้วเขาก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียกชื่อตนเองอยู่ด้านนอก

จางโมดูจับใบหน้าชายหนุ่ม สัมผัสได้ว่าตัวเขาร้อนเล็กน้อยก็รู้ว่าตากแดดมากจนใช้ซัน ตอนนี้น้ำกำลังอยู่ในช่วงกลางฤดูคิมหันต์ แสงแดดแผดจ้าอย่างแรงกล้า น้ำที่ท่วมไปทั่วเมืองถูกแดดเผาจนเกือบจะเดือด ทั่วเมืองทั้งบนฟ้าและในน้ำล้วนร้อนอบอ้าว

แต่ช่วงขณะหนึ่งเขาไม่นึกอยากพาเยี่ยวเหลียนไหลวออกไป จึงนั่งชมดาวบนยอดหลังคา กับเยี่ยวเหลียนไหลว รู้สึกคล้ายกำลังตกอยู่ในภวังค์ว่าได้ย้อนกลับไปเมื่อครั้งยังเยาว์วัยที่อายุสิบกว่าปี

เดือนหกจวนผ่านพ้น จันทรวิภาแหงโค้งดูจตุระขอ เยี่ยวเหลียนไหลวล้วงผักบัวออกมาสองผักจากด้านหลังราวกับเสกได้ ถามเขาว่าจะกินหรือไม่

จางโมหัวเราะไม่ได้ร่ำให้ไม่ออก "เจ้าวิ่งรอกช่วยชีวิตคนเคลื่อนย้ายศพมิใช่หรือ เหตุใดยังสามารถซ่อนของพรรคนี้ไว้ได้"

เยี่ยวเหลียนไหลว "เมื่อครู่ตอนเจ้าพายเรือมาหาข้า ข้าแอบตามหลังเจ้า จึงได้เห็นเจ้ามา เห็นผักบัวนี้ดูสดใหม่ จึงเก็บติดมือมาด้วย ลองชิมดูหรือไม่"

ปลูกไว้สูง ไม่ถูกน้ำท่วมหรอก"

เขาแกะเมล็ดบัวออกทีละเมล็ดๆ โยนใส่ปาก เคี้ยวกินทำทางนำอ้อยจางไม่ไม่รู้จะต่อว่าเขาอย่างไรดี ยามใดจะพูดจาจริงจังกับเยวียเหลียนไหลว เขาก็มักพูดยั่วล้อเล่นตลก เรื่องที่ต้องการจะพูดจึงเป็นอันต้องเก็บกลับไป

"ต่อไปอย่าทำเช่นนี้อีก" จางไม่ออกปาก "ถึงเจ้ามีเรื่องจะสอบถามก็อย่าทรมานหรือทำให้ผู้อื่นอับอายเช่นนี้"

เยวียเหลียนไหลวนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

"ปกติเจ้าจะทำงานอย่างไร ข้าไม่เคยถามมาก่อน ไม่ใช่เพราะข้าไม่คิดจะถาม หรือครั้นที่จะยุ่งกับเจ้า แต่เพราะข้ารู้ใจเจ้ามีแผนการ มีความคิด และเหตุผลของตนเอง อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ เจ้ารู้แน่ชัด" จางไม่มองดูเขา "เหลียนไหลว ข้าเชื่อใจเจ้ามาก"

เยวียเหลียนไหลว "รู้แล้ว"

เขายังคงโยนเมล็ดบัวใส่ปาก รักษาท่าที่นิ่งเงียบไม่พูดจา

"...ต่อไปข้าจะไม่พูดเช่นนั้นอีกแล้ว" จางไม่พูดขึ้นอีก

เยวียเหลียนไหลว "คำพูดอันใด"

จางไม่ "...ที่ให้ออกจากพรรคหมิงเยี่ย"

เยวียเหลียนไหลว "ที่จริงข้าก็ไม่ชอบคูดู้ๆแต่ในพรรค หุยซินย่วนที่เป่ยหรง น่าสนุก ตรอกจีเออร์ที่เหลียงจิงก็เหมาะกับข้า ในยุทธภพมีที่ทางตั้งมากมายที่รับคนอย่างข้าเยวียเหลียนไหลวได้ ไม่ได้มีเพียงพรรคหมิงเยี่ยที่เดียวเสียเมื่อไร"

จางไม่ "ข้ารู้ เจ้าอยู่ในพรรคหมิงเยี่ยก็เพื่อ..."

เยวียเหลียนไหลวรอฟังประโยคต่อไป

"เพื่อตอบแทนบุญคุณ" จางไม่ว่า "ท่านพ่อของข้าเก็บเจ้ามาจากเนินฝั่งศพอนาถา เจ้าติดค้างหนี้ชีวิตพรรคหมิงเยี่ย"

เยวียเหลียนไหลวตอบ "อืม" แล้วก้มหน้าแกะเมล็ดบัวต่อ

จางไม่ "..."

การทะเลาะกันครั้งนี้ทำให้เยวียเหลียนไหลวเจ็บปวดใจจริงๆ จางไม่รู้ว่าเมื่อคนผู้นี้โกรธแล้วยากจะปลอบให้หาย ดังเลื่อยนานก็ถึงแขนเยวียเหลียนไหลว

โอบเข้าไปจูบที่มุมปากอย่างว่องไว

ใบหน้าเยวี่ยเหลียนไหลวพลันมีรอยยิ้มที่สะกดไม่อยู่ผู้ตื้น แต่ไม่ซ้ำก็ถูกเขาสะกดไว้ได้

"ประมุขพรรคอย่ามาหยอกเย้าข้า นี่มิใช่การกระทำของวิญญาณชน"

"เพราะพรรคหมิงเยี่ยมีข้า" จางไม่พูดเบาๆ "และเพราะข้าอยู่ในใจเจ้า"

เยวี่ยเหลียนไหลวโยนฝ่ากำปั้นในมือทิ้งทันที ครว้าไหล่จางไม่ไว้อย่างแรงแล้วโอบเข้าไปจูบ จางไม่เตือนเขาว่าเหมือนจะมีคน เยวี่ยเหลียนไหลวตอบกลับอย่างเหยี่ยมเกรียม

"ปล่อยให้เขามอง มองเสร็จแล้วข้าค่อยฆ่าเขา"

เงาสะทอนแสงดาวบนผิวน้ำปลันถูกสายลมแผ่วเบาพัดจนกระเพื่อมไหว เยวี่ยเหลียนไหลวจบจนหน้าใจแล้วเอนศีรษะพิงไหล่จางไม่ กระตืบกระซาบว่า

"เจ้าจะไม่ต้องการฆ่าได้หรือ ห่วงทองนี้ของข้าเป็นเจ้าที่ทำให้ เจ้าบอกข้าข้าเป็นเยวี่ยเหลียนไหลวของเจ้า และจะเป็นไปชั่วชีวิต เจ้าจะทำลายคำสัตย์ญาณี่ไม่ได้"

ห่วงที่หลอมจากทองคำบนลำคอของเขาเปล่งประกายวาววับ ห้อยหยกสีแดงไว้ ไม่ว่าจะเป็นหยกสีแดงหรือตัวห่วงล้วนดูเหมือนถูกฝังไว้กับผิวน้ำของเยวี่ยเหลียนไหลว คล้ายจมลงไปเล็กน้อย จางไม่ลုပ်ได้ห่วงทอง หวนนึกถึงเรื่องมากมายในอดีต

ห่วงทองเป็นของใหม่ แต่รอยแผลเป็นใต้ห่วงทองนี้เป็นแผลเก่า

มีรอยแผลลักษณะเป็นวงบาดลึกรอบลำคอของเยวี่ยเหลียนไหลว ใครก็ล้วนมองเห็น นั่นเป็นรอยแผลจากการถูกล่ามไว้อย่างทารุณ สิ่งที่ใช้ล่ามลำคอของเขามีโซ่เชือกปานแต่เป็นโซ่เหล็กติดหนาม ทั้งเลือดและเนือบนเปลือยบนปากแผลดูแล้วน่าสยดสยอง ภายหลังรักษาจนแผลหายดี แต่ยาไม่อาจช่วยรักษาให้รอยแผลนั้นเลือนหาย มันจึงดูเหมือนห่วงทองที่ฝังลงบนร่างเยวี่ยเหลียนไหลวไปตลอดกาล และเพราะรอยแผลนี้อยู่บนลำคอ จึงเด่นสะดุดตาที่สุดบนร่างกายอันงดงามของเขา

เยวี่ยเหลียนไหลวในวัยเยาว์มักเอาเสื้อผ้ามาปกปิด เยวี่ยเหลียนไหลว

ไม่ชอบรอยแผลนี้ ส่วนจางโมเป็นชาวยุทธ์ ตอนแรกก็ไม่เข้าใจ เพราะสำหรับเขานั้นก็แค่รอยแผลหนึ่งเท่านั้น ตัวเขาเองก็มีรอยแผลเช่นกัน สิ่งนั้นมิได้บ่งบอกอะไรชัดเจน

สำหรับเยวี่เยลียนโหลว รอยแผลนี้กลับคอยย้ำเตือนเขาอยู่เสมอว่าเขาเคยถูกทำร้ายและถูกทอดทิ้ง ถูกโยนทิ้งไว้ที่เนินฝังศพนอกあたทำมกลางท่าฝนที่ตกกระหน่ำไม่ต่างอะไรกับซากศพ

ด้วยเหตุนี้จางโมจึงท่องไปทั่วหล้า เสาะหาช่างทองมาหลอมห่วงทองนี้ให้เขา

หยกสีแดงที่ห้อยติดกับตัวห่วงเป็นของล้ำค่า เป็นหยกแดงบนหัวแหวนซึ่งมารดาของจางโมทิ้งไว้ให้ มารดาสั่งให้จางโมมอบแหวนนี้แก่ภรรยาในอนาคต จางโมแกะหยกเม็ดนั้นออก นำแหวนไปหลอม แล้วมอบทั้งหมดให้แก่เยวี่เยลียนโหลว

ในพรรคหมิงเยี่ยคนที่ไม่ถูกชะตากับเยวี่เยลียนโหลวที่สุดคือเงินชวงกับหรววนบูฉี พอลองสองได้เห็นเยวี่เยลียนโหลวที่ขอบึงทะเลอทะล่าเสื้อผ้าหลุดลุ่ยก็จะนิ่วหน้าทันที หรววนบูฉีถึงเสียเยวี่เยลียนโหลวไม่ได้จึงมักจะชักอาวุธออกมาสู้กับเขาเสมอ เส้นแดงครันจะเปลือยน้ำลายพุดกับเยวี่เยลียนโหลว ได้แต่ชี้แนะจางโมเท่านั้น เท่าที่จำได้ จางโมได้ยื่นเส้นแดงเตือนสติด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว กล่าวว่

'ประมุขพรรค ดูท่านจะโปรดปรานเยวี่เยลียนโหลวมากไปแล้ว'

จางโมคิด

อาจลำเอียงเพราะรักไปบ้าง แต่คงไม่ถึงกับลำเอียงเกินไปกระมัง

คำอธิบายของเขามักได้รับเสียงถอนหายใจยาวจากเส้นแดงตอบกลับมา

จางโมย่อมรู้ว่าเหตุใดเยวี่เยลียนโหลวชอบเปลือยอก มิใช่เพราะชอบทำตัวลอยชายไร้เหตุผล แต่เพราะอดใจไม่อยู่ อยากเผยห่วงทองบนลำคอให้ใครๆ ได้เห็น รวากับว่านั่นเป็นหลักฐาน เป็นเครื่องยืนยันว่ามีคนห่วงหาอาทร และชื่นชอบเขา นอกจากนี้ยังเป็นจางโมที่มอบให้เขาก็คด้วย

ทั้งสองพรั่พาลอดกันบนหลังคาอยู่นาน จู่ๆ เยวี่เยลียนโหลวก็เกิด

ความคิดประหลาด

"เรายังไม่เคยทำเรื่องพรรคนี้หนักกลางแจ้งมาก่อนเลย"

จางโมสี่หน้าแปรเปลี่ยน "เจ้ากล้า?"

เยวี่ยเหลียนโหลวยิ้ม "กล้าสิ"

เพิ่งขาดคำก็มีมืดบั้นชิดมา มีคนอุหนะจันรีบยื่นน้ำเข้ามา เยวี่ยเหลียนโหลวสะบัดเส้นผมกระเชิงไปไว้ข้างหลัง ตอนที่เยวี่ยเหลียนโหลวถอนมืดบั้นเล่มนั้นออกมา เงินชวงก็มาถึงพอดี

เงินชวงตวาดด่า "เมื่อครู่เจ้าจะทำอะไรประมุขพรรค!"

"ประมุขพรรค ข้าฆ่าเขาตอนนี้ก็แล้วกัน" เยวี่ยเหลียนโหลวหันไปบอกจางโม "เงินชวงชั่วร้ายยิ่งนัก ปกติเสียบขีมิไม่พูดไม่จา แต่ชอบมาแอบดูผู้อื่นทำเรื่องพรรคนี้หน้าไม่อาย"

เงินชวงเห็นทั้งสองยืนอยู่ด้วยกันก็พูดอีก "อย่าแทะต้องประมุขพรรค!" ว่าแล้วก็ก้มหน้า พบพบว่าจางโมจับมือเยวี่ยเหลียนโหลวไว้ก็พลันมีท่าที่กระดากอาย เหลียวซ้ายแลขวา เกาศีระชะตนเองไม่หยุด

เงินชวงพาจันเยวี่ยมาด้วย เขาต่อแพจากแผ่นไม้ขึ้นมาสองแพ ให้จันเยวี่ยและช่าไหวขึ้นนั่งแยกกันกลับเมืองเซียนเหมิน ช่าไหวขึ้นกับพวกออกเดินทางไปยังที่ที่เหววจินซานอยู่ก่อน คอยดูสถานการณ์จัดหาที่พักให้ชาวเมือง เงินชวงได้ยินคนของพรรคหมิงเยี่ยพูดว่าจางโมออกไปตามหาเยวี่ยเหลียนโหลว เขากับจันเยวี่ยจึงพากันออกมาตามหาทั้งสองคน

จันเยวี่ยถ่อแพเข้ามาใกล้ ยิ้มแล้วพูดว่า "คืนดีกันแล้วหรือ"

พอมีผู้อื่นอยู่ด้วยจางโมจึงค่อยกลับไปวางท่าแครงขีมิเย็นชาอย่างประมุขพรรคหมิงเยี่ยตามเดิม เขาก้าวขึ้นแพของจันเยวี่ย หันไปพูดคุยกัน เยวี่ยเหลียนโหลวเก็บผักบัวที่ตัวเองโยนทิ้งส่งให้เงินชวง เงินชวงกินเมล็ดบัวไปสองเมล็ดก็นิวหน้า

"เหตุใดติดกลืนดินโคลน"

"แสดงว่าสดใหม่" เยวี่ยเหลียนโหลวบิดกายไปมา

เงินชวงค่อยเห็นในตอนนี้เองว่าที่หน้าอกและใบหูของเยวี่ยเหลียนโหลว

มีรอยแผล จึงตกใจเล็กน้อย เยวี่ยเหลียนโหลวเรียกได้ว่าเป็นยอดยุทธ์แห่งวิชาแปลงวสันต์หกแปดเปลี่ยนของพรรคหมิงเยี่ย แต่ถึงจะเก่งกล้าสามารถเช่นนี้ ก็ยังบาดเจ็บ หวนนึกถึงคลื่นไหลป่าที่ได้เห็นวันนั้น ชายหนุ่มก็ยังหวั่นใจไม่หาย

เยวี่ยเหลียนโหลวเห็นเขานิ่งอึ้ง จึงฉวยโอกาสดึงเงินชววงขึ้นแพของเธอจิ้นเยวี่ย แพร่บน้ำหนักทั้งสี่คนไม่ไหว เริ่มจะจมลง คิวหนาของจางไม่ถึงกับขมวดมุ่น

"เยวี่ยเหลียนโหลว!"

เยวี่ยเหลียนโหลวปล่อยตัวเงินชววง เปลี่ยนมาอุ้มจางไม่พาเดินย่น้ำ เหวะกลับไปลงเรือลำที่จางไม่ใช้พายมาตอนแรก

จิ้นเยวี่ยอดร้องชมไม่ได้ "วิชาตัวเบาสง่างามนัก"

เยวี่ยเหลียนโหลวไม่ได้ใช้ไม้พายพายเรือ เขาเพียงโอบเอวจางไม่ ก้มหน้าพูดคุย เรือก็ค่อยๆ แล่นฝ่าผืนน้ำไปข้างหน้า

จิ้นเยวี่ยขึ้นชมมาก อดนึกถึงเฮ่อหลันเฟิงไม่ได้ เขาที่ทั้งเมาเรือ วายน้ำไม่เก่ง อีกทั้งไร้วิชากำลังภายในที่สูงส่งถึงขั้นนี้ ในใจพลันรู้สึกเสียดาย หันไปมองดูเงินชววง เงินชววงจึงพูดว่า

"ขออภัยด้วย วิชาอย่างก้าวบงกช ข้ายังฝึกไม่สำเร็จ"

ทั้งสองจำต้องคำถ้อให้แพเคลื่อนไปช้าๆ ตามหลังจางไม่กับเยวี่ยเหลียนโหลว วุ่นวายอยู่ทั้งคืน วันถัดมาแสงแดดยังคงแผดกล้า ระดับน้ำลดลงเล็กน้อย ทั้งเมืองเซียนเหมินยังคงร้อนระอุเหมือนอยู่ในลังถึง ชายฉกรรจ์เก็บของที่ลอยอยู่ในน้ำจนเหลือไหลโคลย้อย ผ่านไปหนึ่งวัน แทบทุกคนล้วนถูกแดดเผาจนผิวลอก

ขยาโหว่ขึ้นโศกเศร้าจนผมหงอกขาวหลายส่วน เผยความทุกข์ตรมในใจออกมาเมื่ออยู่ต่อหน้าจิ้นเยวี่ยเท่านั้น

"ในเมืองมีคนที่รอดชีวิตหลายหมื่น ที่ตายและเจ็บนั้นมีเกือบหมื่น เมืองเซียนเหมินคราวนี้ประสบภัยพิบัติแสนสาหัส แต่ตอนนี้ที่ทำให้ข้ายังเป็นทุกข์คือเราไม่มีเสบียงอาหารเลย"

สภาพภูเขาสูงนี้ค่อนข้างสูง ถึงแม้ทุกคนจะไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะมีอันตรายถึงชีวิต แต่หลายหมื่นปากนี้ล้วนต้องกินอาหาร บัดนี้เมืองต่างๆ แถบตอนล่างของแม่น้ำเสี้ยนสุ่ยล้วนถูกน้ำท่วม ไม่มีใครมาให้ความช่วยเหลือได้เลย พวกเขา

จึงต้องเดินทางขึ้นเขา

สภาพพื้นที่ในป่าเขาซับซ้อน ฤดูร้อนมากด้วยงูเงี้ยวเขี้ยวขอ เด็กน้อย และผู้เฒ่าถูกสัตว์มีพิษกัดต่อยจนล้มตาย ซยาโหวขึ้นมามาหาเงินเยี้ยว วางแผน จะออกเดินทางไปยังเมืองไฮวาลีอีกครั้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเงินหรง ตอนนี้เขื่อนตั้งขานเปิดแล้ว ผลลัพธ์ที่เงินหรงต้องการก็ปรากฏต่อหน้าแล้ว ตอนนี้ เขาจะต้องอยากให้การช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ไม่เช่นนั้นผลที่ตามมาจะไม่ใช่ไป ดังที่เขาตั้งใจ

ก่อนซยาโหวขึ้นออกเดินทางหนึ่งวัน มีกองเรือหลายลำแล่นมาอย่าง อึกเกริกจากต้นน้ำเส้นสุย

เป็นองค์ชายสามเงินหรงแห่งต้าอวีส่งคนนำเสบียงบรรเทาทุกข์มามอบแก่ ชาวบ้านบริเวณปลายน้ำที่ประสบภัย

ผู้ที่นำเสบียงมาส่งเป็นขุนนางชั้นผู้น้อยของเมืองไฮวาลี

"ฝ่าบาททรงทราบแล้วว่าชาวแถบแม่น้ำเส้นสุยเราประสบเคราะห์ภัย! บัดนี้เสบียงบรรเทาทุกข์กำลังถูกกล่าวเสียงมา องค์ชายสามเงินหรงเป็นห่วงพวกเรา จนนอนไม่หลับ สั่งให้ข้าเร่งเดินทางหลายคืนติดต่อกันไม่หยุดเพื่อนำเสบียงใน ยู่จงของเมืองไฮวาลีมามอบแก่พวกเราทุกคน! อย่าได้กลัวไปเลย มีองค์ชายสาม อยู่ พวกเราในแถบแม่น้ำเส้นสุยจะต้องผ่านเคราะห์หามยามร้ายในครั้งนีไปได้ อย่างราบรื่นแน่!"

ชาวบ้านต่างซาบซึ้งใจ พวกกันทรุดลงกราบไหว้พลางให้ร้องยินดี

เงินเยี้ยวกับเงินชวงคอยดูอยู่อีกด้านด้วยสายตาเย็นชา ส่วนซยาโหวขึ้นนั้น มิเสียที่ที่เห็นโลกมามาก เขากุมมือขุนนางผู้นั้นไว้แน่นต่อหน้าผู้คนมากมาย น้ำตารินสีหน้าตื่นตัน

"องค์ชายสามสมเป็นอัจฉริยบุคคล! องค์ชายสามใส่ใจพวกเราชาวบ้าน ไฉนได้หล้านี้เคยได้พบเห็นคนเช่นนี้ด้วยหรือ!"

ขุนนางมีใบหน้าซีดขาว "ได้เท่าซยาโหว กล่าวเกินไปแล้ว กล่าวเกินไป นี้ล้วนเป็นพระเมตตาของฝ่าบาท"

ซยาโหวขึ้น "อ้อ ใช่แล้ว ข้าซาบซึ้งใจมากไปหน่อย ขอฝ่าบาททรงพระเจริญ

หมื่นปี! หมื่นๆ ปี!!!"

เมืองที่ถูกน้ำมหาศาลหลากเข้าท่วมล้นสะท้อนด้วยเสียงชาวบ้านแซ่ซ้อง 'ขอทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี' ดังก้องกังวาน เสียงสะท้อนกลับไปกลับมา ประหนึ่งลูกคลื่น เนิ่นนานไม่แผ่วหาย

กองเรือขนย้ายเสบียงบางส่วนลงแล้วก็แล่นไปทางปลายน้ำต่อ คนสนิทของเงินหรงขึ้นจากเรือ ตรงเข้าไปหาจิ้นเยวี่โดยเฉพาะ

"ขอเชิญท่านแม่ทัพน้อยตามข้าเดินทางไปเมืองโหยวลี่ องค์ชายสามจะกลับเหลียงจิงพร้อมกับท่าน" คนสนิทผู้หนึ่งกล่าว "ใกล้ถึงเทศกาลจงหยวน* ฝ่าบาททรงคิดถึงท่านแม่ทัพจงเจา ขอเชิญท่านแม่ทัพน้อยไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทที่วังหลวงขอรับ"

* เทศกาลจงหยวน หรือเทศกาลสารทจีน ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติจีน เทศกาลสารทจีน ถือเป็นวันสำคัญที่ลูกหลานชาวจีนจะแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษโดยจัดพิธีเซ่นไหว้ และยังคงถือเป็นเดือนที่ประตูนรกเปิดให้วิญญาณทั้งหลายมารับกุศลผลบุญได้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3EEfUdT>